

15. dan - PREKIPEVAJOČE VESELJE

13. maja leta 1917 se je Luciji, Frančišku in Jacinti prikazala čudovita Gospa. Videli so jo obsijano s svetlobo, ki je bila lepša od sonca. Njena obleka je bila bela. Od glave do tal je imela z zlatom okrašen plašč. V desni roki je držala bel rožni venec. Ljudje so kasneje spraševali otroke, ali lahko nebeško Gospo primerjajo morda s kakšno od žena v vasi, ti pa so vedno znova zatrjevali: "Nikakor. Ona je bila veliko lepša!"

Čudovita Gospa je otrokom povedala, da prihaja z nebes. Obljubila jim je, da bodo tudi oni nekoč prišli v nebesa. Prosila je, naj se vsak trinajsti dan v mesecu vračajo na kraj videnja in jih povabila, naj pridno molijo rožni venec ter na ta način izprosijo mir za svet in domovino.

Otroke je srečanje z nebeško Gospo močno prevzelo. Njihovi občutki so bili drugačni kot po srečanjih z angelom. Lucija jih je takole opisala: "Čutili smo enako notranje veselje, enak mir in radost, a namesto telesne potrtosti smo občutili osvežujočo živahnost, namesto izničenja s pričo Božje navzočnosti izredno veselje, namesto težav z govorjenjem, navdušeno zgovornost."

Kljub temu pa je Lucija čutila, da morajo o vsem molčati. Frančišku in Jacinti je zabičala, naj nikomur ničesar ne pravita. Obljubila sta ji, a Lucija ni bila mirna. Opazovala je svojo malo sestrično in jo slišala kako od časa do časa vsa prevzeta ponavlja: "Oh, kako lepa Gospa!" Lucija se je še dobro spominjala, kako slabo so domači pred dvema letoma sprejeli novico o nenavadni svetlobi, ki so jo s prijateljicami opazile na paši. Hkrati je čutila, da morajo sporočila nebeške Gospe ostati skrivnost. Jacinto je zato še enkrat posvarila, naj molči in nikomur ničesar ne pravi. Jacinta ji je obljubila: "Ne bom, ne, bodi mirna."

Veselje, ki je navdajalo malo Jacinto, pa je bilo preveliko. Zvečer je na cesti zagledala svojo mater, ki se je vračala s trga. Stekla ji je naproti in ji že na cesti povedala: "O, moja mama, danes sem v Irijski globeli videla našo Gospo!" Mama ji ni verjela in deklica se je užalostila.

Frančišek je drugo jutro vse povedal Luciji. Jacinta je zajokala: "Tu notri je bilo nekaj, kar mi ni pustilo molčati." Sedaj sta se morala zagovarjati tudi Frančišek in Lucija, najprej doma, potem pri župniku in drugih, ki so se začeli zanimati za nenavaden dogodek. Lucijina slutnja se je uresničila. Spet so bili deležni zasmehovanja, zmerjali so jih z lažnivci. A zdelo se je, da je vse, kar se dogaja, tudi Jacintina klepetavost, del Božjega načrta. Po pastirčkih se je veselo upanje širilo med ljudi, doseglo je sosednje vasi in mesta. Nenavadna pripoved pastirčkov je začela prebujati speča hrepenenja ljudi, da so svoje misli spet usmerili k Bogu, na katerega so skoraj že pozabili.

Veselje, ki so ga bili deležni pastirčki, se še vedno širi med ljudmi, ki premišljujejo o Fatimskih dogodkih. Ob poslušanju šmarničnega branja ga lahko tudi sam občutiš. Daj mu prostor, da bo v tebi rasla želja po srečanju z Bogom.

NALOGA: V družini se pogovorite, kdaj in na kakšen način vam vera prinaša veselje.